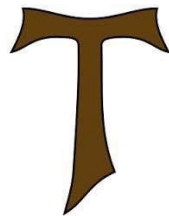

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

Zona Catalunya

Any 30

maig 2025

núm. 287

Web: ofscat.jimdofree.com

e-mail: ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

Dia 24 de maig

Dedicació de la Basílica de Sant Francesc , a Assís.

DESDE EL CORAZÓN DE LA BIBLIA

Para la reflexión personal. De “Grupos de Jesús” de José A. Pagola

Poneos en camino Lucas 10,1-9

En aquel tiempo designó el Señor otros setenta y dos, y los mandó por delante, de dos en dos, a todos los pueblos y lugares adonde pensaba ir él. Y les decía:

- ***¡Poneos en camino! Mirad que os mando como corderos en medio de lobos. No llevéis talega, ni alforjas, ni sandalias; y no os detengáis a saludar a nadie por el camino. Cuando entréis en una casa, decid primero: “Paz a esta casa”. Y si allí hay gente de paz, descansará sobre ellos vuestra paz; si no volverá a vosotros... Si entráis en un pueblo y os reciben bien, comed lo que os pongan, curad a los enfermos que haya y decid: “Está cerca de vosotros el reino de Dios”.***

La misión de colaborar con él en el proyecto del reino de Dios no la confía Jesús solo al pequeño grupo de apóstoles, sino a un número más amplio de setenta y dos discípulos. Este número es significativo, pues, según la tradición judía, son setenta y dos las naciones que hay en el mundo. Podemos decir que las directrices que da Jesús a sus discípulos son las que nos pueden inspirar a todos los evangelizadores de todos los tiempos.

“Ponerse en camino”. Nunca ha imaginado Jesús a sus discípulos como un grupo cerrado: una comunidad preocupada solo de cuidar y desarrollar su propia religión. Los llama para poner en marcha un movimiento profético que viva caminando según la lógica del envío: saliendo de sí mismos para anunciar a todos los pueblos la Buena Noticia de Dios y para abrir caminos a su reino.

Lo sorprendente es que Jesús no está pensando en lo que han de llevar consigo, sino precisamente en lo contrario: lo que no han de llevar, no sea que se distancien demasiado de los más pobres. Para anunciar la Buena Noticia de Dios y abrir caminos al proyecto humanizador del Padre, los medios más adecuados no son el dinero y el poder, sino los medios pobres de los que se sirvió

Jesús: la acogida a cada persona, el amor servicial a los más necesitados, la defensa de los últimos, el ofrecimiento del perdón de Dios, la creación de una sociedad más fraterna.

Los cristianos eran conscientes de que las consignas de Jesús a sus discípulos no se podía aplicar en todas las partes y en todas las situaciones de la misma manera. Lucas las recoge porque son una invitación permanente a vivir con radicalidad las exigencias básicas de la tarea evangelizadora. Siempre hemos de revisar nuestros comportamientos para ver cómo traducir en nuestros días el espíritu que alienta las palabras de Jesús.

No caminaremos descalzos y sin dinero, pero nuestro estilo de vida deberá dejar claro que nos identificamos con los pobres e indefensos y no con los ricos y poderosos. No andaremos de casa en casa en casa saludando por la paz, pero no tendrán que ver como hombres y mujeres de paz por nuestra actitud fraterna amistosa con todos, incluso con los adversarios. No utilizaremos el poder del dinero, la prepotencia ni las presiones para evangelizar, sino los medios pobres que Jesús empleaba.

- ***¿Vivo en algún momento dedicado a curar la vida y abrir caminos al proyecto humanizador de Dios? ¿Vivo de ordinario encerrado en mis propios intereses personales, familiares, laborales ...?***
- ***¿Soy capaz de asumir riesgos en la tarea evangelizadora? ¿Cuándo me cuesta más ser coherente con mi decisión con seguir a Jesús?***

Francisco Javier Conejo, ofs

HABEMUS PAPAM

Fa dotze anys em trobava caminant davant el rectorat de la Universitat de Lleida quan l'església de Sant Llorenç va començar a fer repicar les seves campanes. La meva dona i jo ens vàrem mirar i vam coincidir a dir "habemus papam". Vam entrar a internet i els diaris ja ho estaven informant. La lectura de les notícies ens va sorprendre, un Papa argentí, desconegut per a nosaltres, jesuïta i que s'havia posat el nom de Francesc. Ràpidament es vàrem dirigir al Santuari Sant Antoni de Pàdua, on encara es trobaven els frares franciscans i vam estar molta estona parlant amb ells sobre com seria el nou papat i què volia transmetre el nou San Pare amb l'elecció de Francesc com a nom.

Avui, dotze anys més tard ja tenim resposta a algunes d'aquelles preguntes. Dotze anys de papat són molts anys per algunes coses i molt pocs per altres però els actes del bisbe Bergolio ens marquen quelcom més que un camí sinó tota una sèrie d'accions concretes molt més que significatives.

Aquests dies s'han dit moltes coses sobre ell i, per això, jo no seré molt original.

1-Cal estar al costat dels més desfavorits, els leprosos del segle XXI, especialment els immigrants que han hagut de fugir del seu país per culpa de les guerres i la fam. Si-us-plau, no oblidem mai la imatge del Papa a Lampedusa al costat de tots aquells immigrants que arribaven de qualsevol manera a les platges d'Itàlia, però que podrien ser perfectament les nostres platges. La lliçó del Papa Francesc és que tots ells no són delinqüents que venen a destruir la nostra essència, sinó que són, primer de tot, els nostres germans.

2-Una aposta decidida per la pau i el desarmament. Un discurs a contracorrent en la situació actual (especialment a la Unió Europea).

3-La crítica al liberalisme salvatge i a un individualisme radical. Enfront ells el Papa Francesc proposa un retorn a l'humanisme cristià, situà a la dignitat de la persona humana en el centre, fugint del materialisme i de l'economicisme. Els diners no poden ser el centre de la nostra vida, especialment clar és aquest missatge per a nosaltres que, com a franciscans seglars, ens hem compromès a viure l'Evangelí a l'estil de Sant Francesc.

4-Recordar que la nostra casa és el planeta Terra. L'Ecologisme no és una aposta política, ni una moda, ni una aparença. És la convicció que la Terra es fruit de la creació de Déu, igual que nosaltres, i que destruir la seva riquesa i el seu equilibri, sempre delicat, és atemptar contra Déu mateix. Déu ens va donar el poder de dominar la Terra però no de destruir-la, de maltractar-la. Hem de tractar

el planeta amb amor incondicional, com un regal que Déu ens, ha donat i que hem de cuidar amb tendresa, seny, respecte i amor. No podem oblidar, especialment els franciscans, el sentit més profund del Càntic de les Criatures de Sant Francesc.

5-El reconeixement de que tots som pecadors, que tots tenim motius per demanar perdó i, per tant, per evitar anar condemnant als altres essent jutges duríssims i salvadors de l'orde, oblidant totes les ofenses que fem a Déu diàriament. No podem fonamentar bona part de les nostres converses criticant als altres. Podem dedicar aquest temps a intentar reflexionar sobre els nostres actes per així ser més fidels a Déu i a l'Evangelí.

6-Posar a Crist i l'Evangelí en el centre. Això no vol dir evitar l'estudi teològic però, com va fer Sant Francesc al llarg de la seva vida, Crist és, o almenys ho hauria de ser, el centre de la nostra vida. Més que grans teories necessitem obres que siguin exemple d'amor i fidelitat a Jesucrist i al seu missatge.

7-El Papa Francesc va ser atacat per sectors de l'Església. Crec que un cop més el seu pontificat ens ha mostrat com d'important n'és la unitat. Escampar als quatre vents les diferències no ajuda en res, envia missatges erronis i desorienta a milions de creients. Com s'ha vist el Papa Francesc no ha estat ni l'antipapa, ni l'últim papa ni res que se li assembla. El mateix es pot dir dels nostres ministres, dels nostres assistents o, inclús, dels nostres germans de fraternitat.

8-L'aposta pel diàleg. Quina gran imatge veure el Papa Francesc dialogant amb els líders espirituals de les altres grans religions. El diàleg és possible, els acords amb aquells que pensen diferent de nosaltres és possible. Els enfrontaments no aporten res ni en el present ni el futur. Com n'és d'important tenir imprès en el nostre cor el testament de Sant Francesc.

El Papa Francesc va ser exemple, ara ens toca nosaltres aprendre d'ell i ser també exemple pels que venen darrera nostre.

Josep Serra, ofs

MISERICORDIA

La misericordia es una virtud que inclina a compadecerse del sufrimiento y de las miserias ajenos y, muchas veces, los propios. Es compasión, que se manifiesta en amabilidad, asistencia al necesitado, especialmente en el perdón y la reconciliación con el “enemigo” y, también, con nosotros mismos.

Es más que un sentimiento de simpatía, es una práctica. En el cristianismo es uno de los principales atributos divinos, aunque en Dios no hay diferencia entre ellos, porque Dios los posee todos de manera infinita. No obstante, Dios, a las almas privilegiadas de nuestro tiempo, presentó la Misericordia divina como atributo más importante para atraer más a las almas.

Misericordia proviene de “dar su corazón” al que está en la miseria.

La misericordia consiste en demostrar bondad hacia alguien. Las personas que tienen esta virtud son capaces de mostrar compasión a niveles profundos, y pueden llegar a sentir cuando a alguien algo no le va bien o está sufriendo, y pueden acompañarlo y sentir su dolor, tanto físico como espiritual.

Los misericordiosos suelen ser muy buenos oyentes, y son el tipo de personas que están ahí para ayudar en las buenas y en las malas, son personas que aman mucho.

Las maneras de ofrecer misericordia son cuatro: con hechos, con palabras, con silencios y con oración.

Los que la tienen muestran compasión y empatía, y siempre ofrecen amor, comprensión y apoyo.

Las obras de misericordia se dividen en dos grandes ramas: Las corporales, relacionadas con el cuerpo, y las espirituales, relacionadas con la mente, el corazón y el alma. Practicar dichas obras son una gran oportunidad para dar testimonio de Cristo, que es puro Amor.

Son obras de misericordia espirituales:

Enseñar al que no sabe.

Dar buen consejo al que lo necesita.

Corregir al que se equivoca.
Perdonar al que nos ofende.
Consolar al que está triste.
Sufrir con paciencia los defectos de los demás.
Rezar a Dios por los vivos y por los difuntos.
Obras de misericordia corporales:
Visitar a los enfermos.
Dar de comer al hambriento.
Dar de beber al sediento.
Dar posada al peregrino.
Vestir al desnudo.
Visitar a los presos.
Enterrar a los difuntos.

Las obras de misericordia corporales surgen, en su mayoría, de una lista hecha por Jesucristo, en la descripción que hizo del juicio final.

Las espirituales las ha tomado la Iglesia de otros textos que están en los Evangelios, y de las enseñanzas del mismo Jesús (“Bienaventurados los misericordiosos porque alcanzarán misericordia”) Ejercitar dichas obras es hacer la voluntad de Dios. También es una manera de borrar las penas que quedan en el alma, como consecuencia de nuestros pecados, aunque ya están perdonados a través del sacramento de la Reconciliación.

El Buen Dios es misericordioso con todos nosotros porque nos ama profundamente, y desea que le amemos sobre todas las cosas y que amemos al prójimo como a nosotros mismos. Por nuestra parte, si le amamos de verdad, seguiremos sus pasos, seremos misericordiosos con los demás y con nosotros mismos.

Balbina Birba, ofs

LA TERCIARIA VUELVE A LOS ALTARES

El 25 de noviembre de 2024, el Papa Francisco firmó el Decreto de Beatificación equipolente de una terciaria franciscana, Sor Juana de la Cruz “La Santa Juana” (1481-1534). ¿Santa o beata?

Juana Vázquez Gutierrez nació en Azaña¹. A los 15 años ingresó en el Beaterio de Santa María de la Cruz en Cubas de La Sagra. Se entregó de lleno y diversos carismas brillaron en ella. Tuvo un gran valedor en el Cardenal Arzobispo de Toledo Fray Francisco Ximénez de Cisneros que aprobó su predicación, mandó tomar al dictado sus sermones en el Libro del Conhorte, la nombró párroco y la asoció a su reforma, pasando el Beaterio a convento de la TOR. Y Sor Juana fue abadesa, predicadora, taumaturga, párroco, consejera del Reino, educadora de la juventud.

Por sus carismas de profecía y discernimiento acudieron a buscar su consejo, desde el Emperador Carlos I, que por tres veces la visitó, hasta las gentes más sencillas. Y estimada en vida como “santa mujer viva”, después de su muerte el 3 de mayo de 1534, subió a los altares y recibió culto aprobado por la Iglesia de Toledo.

El Proceso de canonización lo iniciaron los Franciscanos en la diócesis de Toledo en 1615. Ya estaba a punto para la beatificación cuando se promulgaron las normas de Bonifacio VIII regulando los procesos. En ese momento fueron beatificados los venerables que llevaban 100 años de culto. A Sor Juana le faltaban 4 años y el proceso se detuvo. Estaba clara la heroicidad de virtudes pero no se encontró el original del Conhorte para la *positio super scriptis*. Se hizo *Memorial de Milagros, Proceso de incorrupción, Proceso “non cultu”*... Todos los intentos para seguir adelante resultaron vanos y fue necesario retirarla del culto y volverla a sepultar en el coro bajo, con gran sentimiento de las gentes de toda condición que acudían a venerarla, y que no obstante, siguieron acudiendo en busca de su intercesión.

Hallado en Conhorte en el siglo XX al publicarse el Catálogo de la Real Biblioteca del Escorial, se retomó el Proceso. Pidieron mi colaboración el año 1999 y, desde entonces, he trabajado este Proceso en el Dicasterio de las Causas de los Santos como Colaboradora externa. Primero elaborando la *Positio super vita*

¹ Actualmente este pueblo de la Provincia de Toledo, se llama Numancia.

virtutibus y fama sanctitatis, que condujo al Decreto de Heroicidad de Virtudes. El paso siguiente era el milagro, pero se decidió reanudar el Proceso por culto inmemorial. Esto significó elaborar otra positio, esta vez la *Positio super cultu ab immemorabile tempore praestito*. Ha sido ¼ de siglo de intenso trabajo superando no pocos contratiempos. Así hemos llegado a la beatificación equipollente, que se da cuando la Iglesia reconoce la voz del pueblo. Y ¿cómo llamarla ahora, Beata o Santa? Quedaron el llamarla “La Beata santa Sor Juana de la Cruz”. Y todavía queda un camino por recorrer hacia la canonización equipollente.

Sor Juana de la Cruz, terciaria de San Francisco, ha vuelto a subir a los altares. Vuelven a lucir las lámparas votivas en torno al arco donde descansan sus restos en una arqueta de plata. Se siguen multiplicando los velones rodeando el que fue su sepulcro en el coro bajo cuando fue inhumada por segunda vez. El Santuario vibra cuando se canta el Himno a la Beata Juana compuesto por el profesor Hector Oliva.

La Misa de acción de gracias por la beatificación se celebró en el Santuario-Convento de Santa María de la Cruz y Santa Juana en Cubas de la Sagra el 2 de marzo de 2025. La fiesta litúrgica de “la Beata santa Juana”, queda señalada para el 5 de mayo.

Sor María Victoria Triviño, osc

Retrato post mortem. Óleo sobre cobre, perteneció a la Vble. María de Jesús de Ágreda

¿TE HAS PREGUNTADO ALGUNA VEZ POR QUÉ JESÚS PARTIÓ EL PAN EN LA ÚLTIMA CENA Y DIJO: «ESTO ES MI CUERPO»?

Lo que muchos no saben es que estaba transformando una antigua tradición hebrea de la Pascua en una profunda revelación de su próximo sacrificio.

Durante el Séder de Pascua, hay una misteriosa tradición en la que el centro de tres trozos de matzá -llamado «afikoman» (אַפִּיקוֹמָן)- se rompe, se envuelve en lino, se esconde y más tarde se vuelve a traer como el sabor final de la comida.

La palabra hebrea «afikoman» ha desconcertado a los eruditos durante siglos. Mientras que algunos la relacionan con el griego, que significa «lo que viene después», otros ven su conexión con la palabra aramea «afikomen», que significa «el que viene», un título mesiánico.

Cuando Jesús tomó el pan, lo partió y dijo: «Esto es mi cuerpo entregado por vosotros» (Lucas 22:19), se estaba identificando con esta matzá partida por la mitad. Del mismo modo que el afikoman se parte, se envuelve en un paño, se esconde y luego se devuelve, el cuerpo de Jesús se partiría, se envolvería en un paño funerario, se colocaría en una tumba y luego resucitaría.

Aún más notable, según la tradición hebrea, los tres matzot representan a Abraham, Isaac y Jacob, y el del medio (Isaac) simboliza al que fue puesto sobre el altar como sacrificio. Jesús se reveló como el cumplimiento último de lo que Isaac prefiguró.

A través de esta lente hebrea, la celebración de la comunión pascual no es sólo una invención cristiana, sino el cumplimiento de un antiguo simbolismo hebreo que se había practicado durante generaciones antes de Jesús.

¿Estás preparado para vivir la Pascua a través de su rica herencia hebrea?

El Séder de Pascua esconde una misteriosa tradición que ilumina el significado más profundo de la Pascua.

La rotura del «afikoman» (אַפִּיקוֹמָן) -la matzá central que se envuelve en lino, se esconde y se devuelve- presagió la Muerte y Resurrección de Cristo siglos antes de que sucediera.

LA FRATERNITAT

Una actitud, una de les formes de vida en les relacions amb els altres.

Una de les formes concretes a través de las quals sant Francesc va dur a terme el seguiment de Jesucrist, fou la vida en fraternitat.

Per Francesc, cada home porta en si mateix la imatge de Déu Creador, i en la seva humanitat la imatge mateixa de Crist, el Fill estimat del Pare. Per tant, sigui qui sigui l'home, amic o enemic, i per molt desfigurat que estigui pel sofriment, la malaltia, la misèria, el pecat o la degradació, mereix el major respecte i ha de ser objecte de caritat fraterna. Més tard, el gran teòleg franciscà Bonaventura afirmaria que cap ésser humà té el poder de fer desaparèixer de si mateix la imatge divina, constitutiva de la seva persona. Com a molt, només pot ocultar-ho o negar-ho. El mateix Bonaventura, escrivint la vida de Francesc, posa a la seva boca la següent exhortació: "Quan veus un pobre... és la imatge del Senyor i de la seva pobra Mare que teniu davant dels vostres ulls... De fet, com a veritable cristià, Francesc va veure en tots els pobres la semblança amb Crist...".

Aquesta vida fraterna amb tots s'ha de viure primer dins de la fraternitat franciscana: els germans han de comportar-se entre ells com a germans d'una mateixa família. Així, "volia que regnés la unió entre grans i

petits, que els savis i els senzills compartissin el mateix afecte fraternal, que el poder de l'amor aglutinés els que estaven separats per la distància..." (2 Cel. 191). I a la primera regla, escriu: "Cap germà no tindrà cap poder de dominació, especialment sobre els seus companys. Com diu el Senyor a l'Evangeli, els prínceps de les nacions els manen, i els grans dels pobles exerceixen el seu poder; no serà el mateix entre els germans.... Es rentaran els peus els uns als altres..."

Finalment, tots els homes s'han de relacionar com a germans; rics o pobres, amics o enemics, benefactors o bandits, cristians o infidels. Les històries de la vida de Francesc abunden en aquest tema de la trobada benèvola amb qualsevol persona. Aquesta fraternitat, sense excepció, es va comprovar concretament en la trobada amb els infidels, que també van ser tractats com a germans, amb cortesia i respecte.

Per a Francesc, la fraternitat entre tots els homes es basa en la imatge de Déu que cadascú porta dins seu i en la fraternitat de cadascú amb Crist, Salvador comú de tots. Però també hi ha una fraternitat més àmplia que fa de l'home germà de totes les altres criatures, per un origen comú: l'amor creador del Pare. No va ser per estètica o simple expressió poètica que Francesc va anomenar a cada criatura germans i germanes i que va compondre el seu "Càntic del Sol". Veu en la creació la marca impresa pel seu autor; contempla la grandesa divina i la saviesa creada en l'univers que l'envolta. Creu, amb sant Agustí, que correspon a l'home prestar la seva veu per lloar Déu.

És per aquest respecte a la creació que Francesc és venerat per tots avui, i que el Papa l'ha declarat patró dels ecologistes, tot i que la seva concepció del respecte per la natura està força lluny de la dels nostres contemporanis.

L' anunci i el desig de "la pau sigui amb vosaltres" són conseqüència del desig d'establir una fraternitat universal entre tots els homes, que trobin la seva fraternitat en Crist Salvador, i entre totes les criatures que neixen d'un únic amor creador.

El Papa Francesc, al Cel sia, ens va dir en el Dia Internacional de la Fraternitat Humana: la fraternitat és el desafiament del segle.

“És respectant les nostres cultures i tradicions diferents, les nostres ciutadanies diferents, com es construeix la fraternitat. Perquè "o som germans, o ens destruïm", la fraternitat, és avui "la frontera" sobre la qual hem de construir la pau. Una pau que no és només l'absència de guerra, perquè "no cal la guerra per fer enemics", n'hi ha prou de prescindir de l'altre, mirar cap a una altra banda, com si l'altre no existís. Perquè, "o som germans, o som enemics", el desafiament del nostre segle és la fraternitat: avui és el moment de l'escolta. És el moment de l'acceptació sincera”.

Lluís Viñas, ofs

RECUPERAR LA CONNEXIÓ PERDUDA

La tragèdia essencial apareix a les primeres pàgines de la Bíblia, concretament al llibre del Gènesi. I ho fa en l'escenari més meravellós possible. Adam i Eva són al paradís. Tenen totes les seves necessitats cobertes. Només han de respectar una única prohibició: no menjar els fruits d'un arbre determinat. Es troben davant d'un límit que frustra el seu desig, perquè aquest, per naturalesa, no pot ser contingut dins de regles fixes. Tots dos sucumbeixen a les insinuacions de la serp, que els promet que seran com déus. La desvinculació és la conseqüència. Profundament nefasta, sens dubte. Es produeix una desconexió en tots els nivells.

Adam i Eva, que eren una sola carn i vivien profundament units, a partir del moment en què traspassaren el límit, s'avergonyeixen de veure's nus. Busquen cobrir-se per protegir-se amb fulles de figuera. És en aquest instant que neix la màscara dins la nostra civilització. La façana, sovint, oculta l'essència. Les relacions es deterioren. Es llancen retrets l'un a l'altre. La llibertat és substituïda per la submissió. En els seus fills, Caín i Abel, l'amor es transforma en odi, la fraternitat en confrontació, fins a arribar a l'assassinat. La desconexió adquireix una nova dimensió en relació amb un nou protagonista: Déu. Es passeja pel jardí a l'hora de la brisa. Adam i Eva s'amaguen de la seva mirada entre els arbres. La presència divina, sempre afable i amorosa, ara és viscuda des de la por a causa de la nuesa. Es desenvolupa un diàleg que culmina en una nova fase de desconexió.

Aquest cop, afecta l'equilibri ecològic, expressat en la fórmula del paradís terrenal. Adam i Eva són expulsats del Jardí de l'Edèn i uns querubins, amb una espasa flamejant, els barren el camí cap a l'arbre de la vida. Aquesta desvinculació es viu a l'interior de cada protagonista. En cada persona hi ha una lluita constant entre el que aparenta ser i el que realment és, entre les seves ombres i la seva llum. Aquest conflicte interior és l'origen de moltes de les nostres desconexions amb Déu, amb els altres i amb nosaltres mateixos. A partir d'aquí es desencadena tot: egoisme, violència, manipulació, desencís, solitud, engany...

S'imposa, doncs, una nova tasca: la connexió, la reconstrucció dels vincles trencats... Amor, empatia, obertura de cor, acceptació, fraternitat... sense exclusions, sense fòbies, sense maltractaments, sense odis. En aquest sentit, Fratelli tutti és una aposta concreta per l'amistat social. Es tracta de construir

ponts en lloc de murs, de convertir les cruïlles en oportunitats per al diàleg. Implica transformar la violència en tendresa, l'aïllament en companyia, l'egoisme en generositat. Quan es talla el cordó umbilical, la desconexió és només física, perquè se'ns convida a descobrir un vincle encara més profund: la maduresa que neix d'una connexió renovada a través de l'economia del bé comú, de comunitats d'acollida per a migrants i refugiats... i tants altres projectes.

John Milton va publicar *El paradís perdut* el 1667 pels errors d'Adam i Eva. Aquest mateix autor va publicar el 1671 *El paradís retrobat*, gràcies al fet que Jesús es resisteix a les temptacions de Satanàs. Aquesta és la nostra missió: recuperar la connexió amorosa amb Déu, amb els altres, amb la natura i amb nosaltres mateixos. Tot un programa de vida.

Lluís Serra Llansana

TROBADES PROPERES

17 de maig

Assemblea anual de totes les FRATERNITATS

**Trobada al Convent dels Franciscans Conventuals de
Granollers – Carrer de Joan Prim, 183**

10 h. Acollida

10,30 h. Conferencia por Fra Angel Mariano Guzmán ,ofmconv

11,30 h. Descanso

11,45 h. Col·loqui

12 h. 2ª Ponència

13,15 h Eucaristia

14 h Dinar

15,30 h. Col·loqui entre fraternitats

CONFIRMAR ELS GERMANS QUE SEREM PER DINAR

15 de juny

Romiatge a Montserrat

Properament s'enviarà el programa

**O.F.S Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 – Barcelona Tel. 635612431-
ofscatalunya@outlook.es**